

TẬP 3

HỒI 26

Tự Tôn

Tiểu Phàm, đệ nói là đi tìm Tiểu Hôi và con chó to vàng ấy cơ mà, sao lại dẫn ta đến nhà bếp? - Tăng Thư Thư đi theo sau lưng Trương Tiểu Phàm, tiến vào nhà bếp, miệng lầu bầu không ngừng.

Trương Tiểu Phàm nhìn ngó kỹ càng, thấy nơi đây rộng rãi gấp nhiều lần bếp bên Đại Trúc Phong, ánh sáng cũng đầy đủ hơn, hắn vừa chú ý tìm kỹ, vừa lẩm bẩm: "Tuy đệ từ sáng tới giờ chưa nhìn thấy bọn chúng, nhưng chắc quá nửa là chúng ở trong này!"

Tăng Thư Thư nhún vai, nói: "Không thể nào, đệ coi Tam Nhân Linh Hầu là cái gì, đấy là linh vật trời sinh, so với người chỉ có hơn chứ không có kém, thế mà đệ xem nó như đạo tặc, lại còn là thứ đạo tặc tham ăn... Á!"

Trước bộ mặt ngạc nhiên sững sốt của Tăng Thư Thư, Trương Tiểu Phàm chui vào sau một cái vại đằng góc bếp, xách Tiểu Hôi ra, con khỉ bị xách bổng lên kêu chí chóe liên hồi, Đại Hoàng cũng chạy theo, hướng về hai người sửa rất dữ dội.

Trương Tiểu Phàm nhìn Tăng Thư Thư, thấy y dở khóc dở cười.

Hắn ôm Tiểu Hôi vào lòng, rồi mắng Đại Hoàng: "Con chó chết giẫm, đừng âm ỉ nữa, muốn có người đến bắt chúng ta sao?"

Đại Hoàng dường như nghe hiểu, nhìn Tiểu Hôi đang nép vào lòng Trương Tiểu Phàm, miệng chỉ khẽ kêu lên 'oảng oảng' nhưng không ra tiếng. Trương Tiểu Phàm ngó nghiêng, thấy mọi vật vẫn có vẻ nguyên vẹn không xê xích, chắc hai tên trộm này chưa đắc thủ, bất giác vui vẻ, vội vàng ôm Tiểu Hôi đi ra, được hai bước, thấy Đại Hoàng không cùng theo, hắn ngoảnh đầu nhìn, con chó cụp đuôi chạy vào sau cái vại ban nãy lục đục một hồi, rồi ngoạm ra một khúc sườn to tướng.

Trương Tiểu Phàm trợn mắt nhìn con khỉ trong lòng, Tiểu Hôi nhách miệng, cười ha ha. Tăng Thư Thư ở bên ngó thấy, lắc đầu.

Hai người dẫn theo con chó và con khỉ rón rén rời khỏi nhà bếp, chỉ sợ có người phát hiện thì nỗi ô danh này cả đời không sao rửa sạch được, chạy xa rồi, họ mới thở phào.

Trương Tiểu Phàm hỗn hển một lúc, mới bảo: "Ờ, vừa rồi còn chưa chúc mừng huynh, lại thắng một trận nữa!"

Tăng Thư Thư chẳng để tâm, đôi mắt cứ soi mói Tiểu Hôi đang nằm trong lòng Trương Tiểu Phàm: "Thế thì đã là gì, sớm muộn rồi cũng bại dưới tay người khác thôi... Tiểu Hôi sao mình mấy tèm lem vậy nè, mấy ngày rồi đệ chưa tắm cho nó?"

Trương Tiểu Phàm chờ người, đáp: "Có tắm bao giờ đâu?"

Tăng Thư Thư choáng váng, giơ tay gõ vào trán hắn: "Đệ, đệ, đệ sao lại đối xử với nó như vậy!"

Trương Tiểu Phàm nghĩ không cần thiết, con khỉ này leo trèo cả ngày, tắm kiểu gì cho sạch được, nhưng thấy bộ dạng xót xa của Tăng Thư Thư, biết có nói y cũng không thông cảm, bèn cười khan, lảng sang chuyện khác: "Phải rồi, huynh biết không, ngày mai trong lượt thi đấu thứ ba, đối thủ của Lục Tuyết Kỳ là sư tỷ Điền Linh Nhi của đệ đấy!"

Tăng Thư Thư hơi sững người, hỏi: "Sư tỷ đệ, là Điền Linh Nhi dùng Hồ Phách Chu Lăng đó hả?"

"Vâng!" Trương Tiểu Phàm thò tay xoa đầu Tiểu Hôi đang bám trên vai: "Hai ngày nay Lục Tuyết Kỳ tỏ ra rất lợi hại, đệ hơi lo cho sư tỷ!"

Tăng Thư Thư gật đầu đáp: "Cũng phải, đừng nói gì khác, riêng thanh 'Thiên Gia' đó của Lục Tuyết Kỳ đã khiến người ta không chịu đựng nổi rồi."

Trương Tiểu Phàm lo lắng bảo: "Thư Thư, huynh nói sư tỷ đệ liệu có gặp nguy hiểm không, Lục Tuyết Kỳ trong trận thứ nhất đã hủy hoại tiên kiếm của đối thủ, trận thứ hai nghe nói Đoàn Lôi sư huynh bên chi chính bị thương cũng không nhẹ đâu!"

Tăng Thư Thư trợn mắt nhìn hắn: "Đệ thật đa sự, ta thấy sư tỷ đệ đạo hạnh cao hơn đệ nhiều, đệ còn không tự lo cho bản thân đi, đối thủ về sau càng lúc càng lợi hại, như đệ nói thì đến tầng thứ ba của Ngọc Thanh Cảnh đệ còn chưa luyện tới, lúc thi đấu lại không bị người ta cho một kiếm chết tươi ấy à!..... Đưa Tiểu Hôi ta bế nào!"

Trương Tiểu Phàm do dự, rồi đưa Tiểu Hôi qua, Tăng Thư Thư thích thú ôm nó vào lòng, Tiểu Hôi bất bình, kêu la chí chóe.

Trương Tiểu Phàm thở dài bảo: "Huynh nói đúng quá, sư tỷ đạo hạnh cao thâm, lại xinh đẹp, có nhiều người, nhiều người yêu mến, đời nào đến lượt đệ lo lắng quan tâm?"

Tăng Thư Thư ôm Tiểu Hôi thật chặt, mắt cứ ngắm mãi nó, cứ như là sợ ngắm ít đi chút nào thì thiệt thòi chút ấy vậy, miệng lơ đãng nói: "Đệ biết thì tốt, hãy suy nghĩ xem ngày mai làm sao giữ được tính mạng. Ta đã bảo đệ rồi, đối thủ sắp tới của đệ, là Bành

Xương sư huynh của Phong Hồi Phong bọn ta, tuyệt đối không như cái gã Sở Dự Hồng hôm nay đâu, nhất là pháp bảo tiên kiếm 'Ngô Câu' của huynh ấy, được luyện từ đồng đỏ ngàn năm, thì lợi hại lắm!"

Trương Tiểu Phàm nhăn nhó rầu rĩ: "Các huynh ai nấy pháp bảo giắt đầy mình, đệ biết làm thế nào?"

Tăng Thư Thư không ngược mắt lên, vẫn ngấm nghĩa Tiểu Hồi, chậm chậm đi lên phía trước, bảo: "Tiểu Hồi này, theo tao về nhé, tao sẽ cho mày hai buồng chuối tiêu, có thích không? À, Tiểu Phàm, đệ vừa bảo gì ấy nhỉ?"

Trương Tiểu Phàm kề vai cùng bước với y, than thở: "Thật ngưỡng mộ các huynh có thể khu dụng được pháp bảo, cảm giác nó như thế nào?"

Tăng Thư Thư nhún vai, đáp: "Có gì đâu, tu luyện tiên kiếm lâu ngày, tự nhiên pháp bảo sẽ cảm ứng được với đệ, theo đó, dùng niệm lực linh lực mà khu động, lên trời xuống đất, xẻ núi phá sông đều là tùy đệ cả!"

Trương Tiểu Phàm ngây người hỏi: "Cảm ứng hả, có phải là một thứ cảm giác lạnh tê không?"

Tăng Thư Thư đôi mắt chăm chú nhìn Tiểu Hồi, lơ đãng trả lời: "Không nhất thiết, còn phải tùy vào chất liệu của pháp bảo."

Trương Tiểu Phàm nghĩ ngợi, rồi lắc lắc đầu, rũ bỏ mộng tưởng đang nhen lên trong óc: "Thư Thư này, huynh bảo thần vật như Thiên Gia, ban đầu lúc rèn ra thì nó như thế nào, chắc là huy hoàng lắm?"

Tăng Thư Thư lạ lùng liếc nhìn Trương Tiểu Phàm: "Ta làm sao mà biết được? Ta mới lần đầu nhìn thấy thứ thần vật trong truyền thuyết đó thôi!" Nói xong lại cúi đầu ngắm Tiểu Hồi, bất kể con khỉ đang bưng bưng tức giận, y cứ vui vẻ vuốt bộ lông của nó, miệng bảo: "Còn về cảm ứng, ta đã từng đọc trong một cuốn cổ thư, có nói pháp bảo mà thật sự tâm ý tương thông với người tu chân, thì không phải là những thứ được xưng tụng thần vật kỳ trân kiêu ấy đâu!"

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc: "Vậy là gì?"

Tăng Thư Thư đáp: "Là những thứ mà chủ nhân dùng tinh huyết của mình luyện thành, khi máu là vật dẫn, pháp bảo thường sẽ có ma khí, nhưng cũng nhờ đó mà gây được cảm giác huyết nhục tương liên với chủ nhân. Sách nói, tuy làm như thế là tà môn, toàn tạo ra những thứ hung sát ma quỷ, không phải là chính đạo, nhưng những pháp bảo này, chỉ có chủ nhân đổ máu huyết cho nó mới khu dụng được, không như mấy loại

pháp bảo chúng ta đang dùng, hể rơi vào tay tiền bối đạo hạnh cao thâm là chịu hàng phục... í!"

Tăng Thư Thư ngừng bước, nhận ra bên cạnh mình không có một ai, bèn ngoảnh đầu coi, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm đã dừng lại từ khi nào, đứng phía sau sững sờ nhìn y, nét mặt rất là cổ quái.

Tăng Thư Thư lấy làm lạ, hỏi: "Sao thế Tiểu Phàm?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, miễn cưỡng mỉm cười đáp: "Không, không sao!"

Tăng Thư Thư nhìn kỹ, cho rằng hắn đang lo đến trận đấu ngày mai, bèn mỉm cười đi lại vỗ vai bảo: "Đệ cứ yên tâm, ta đã nói với Bành sư huynh rồi, ngày mai tỷ thí, huynh ấy sẽ không quá nặng tay với đệ, để đệ đấu thua cũng còn chút thể diện, không đến nỗi khó ăn khó nói với sư phụ sư nương."

Trương Tiểu Phàm có vẻ đang nghĩ tẩn đầu đầu, nhưng vẫn gật đầu nói: "Ừ, đa tạ huynh!"

Hai người đi thêm mấy bước, Tăng Thư Thư mãi nhìn Tiểu Hôi trong lòng, Trương Tiểu Phàm thì đầy một bụng tâm tư, trầm ngâm không nói. Một lát sau, Tiểu Hôi dường như không chịu nổi ánh mắt dị hợm của Tăng Thư Thư, bèn giận dữ hét lên, thò tay cào y. Tăng Thư Thư thấy từ đầu tới giờ Tiểu Hôi có vẻ rất thực thà, nhất thời lơ lửng cảnh giác, không đề phòng nên khi bị nó tấn công, quả thực tránh không kịp nữa, khuôn mặt trắng muốt bị cào liên mấy nhát, đau đến mức buông thông tay ra.

Tiểu Hôi được trả tự do, cao hứng nhảy vọt đi, nhưng không lại bên cạnh Trương Tiểu Phàm, mà lao xuống đất chạy như bay lên phía trước, chỉ mấy bước đã nhào đến trước mặt hai người đang đi ngược lại, rồi 'soạt', leo lên mình một người.

Trương Tiểu Phàm ngậy sững, ngược mắt nhìn, thấy một cô gái tươi tắn như hoa, đứng lẫn trong mây trắng phiêu diêu, tà áo lay động, bên hông thắt dải lụa hồng, thanh lệ vô song, thì ra chính là Điền Linh Nhi. Lòng Trương Tiểu Phàm thốt trào lên niềm vui sướng, hắn mở miệng toan nói, bỗng nhiên máu nóng toàn thân lạnh ngắt đi, lạnh thấu vào tim, bên cạnh Điền Linh Nhi là một nam tử tiêu sái hiên ngang đỉnh đạc, chẳng phải là Tề Hạo thì còn là ai?

Điền Linh Nhi thì giật thót, ngày thường Tiểu Hôi toàn quấn quýt với Trương Tiểu Phàm, chẳng ngờ hôm nay đột nhiên đổi tính, lại thân thiết với cô ta, đúng là lạ! Thực ra Điền Linh Nhi cũng rất ưa con khỉ thông minh lanh lợi, bèn vỗ về nó, rồi mỉm cười: "Tiểu Phàm, sao lại ở đây?"

Trương Tiểu Phàm mặt mày vô cảm, khẽ nói: "Đệ cùng bạn đi dạo!"

Tề Hạo liếc thấy Tăng Thư Thư, vội mỉm cười, vòng tay chào: "Tăng sư đệ, lại gặp nhau!"

Tăng Thư Thư không dám chậm trễ, liền đáp lễ: "Tề sư huynh, chào huynh!"

Điền Linh Nhi nhìn bọn họ, ngạc nhiên hỏi: "Hai người quen nhau ư?"

Tề Hạo mỉm cười: "Tăng sư đệ là ái tử của Tăng sư thúc bên Phong Hồi Phong, gia truyền uyên bác, là đối thủ rất lớn của chúng ta trong kỳ Thất Mạch Hội Võ này!"

Tăng Thư Thư cười cười: "Tề sư huynh nổi tiếng, đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân Môn tất nhiên đều rất kính huynh, đệ đâu dám vô lễ!"

Tề Hạo cả cười: "Tăng sư đệ quá khen rồi, không dám, thật không dám!"

Điền Linh Nhi thấy thần sắc Trương Tiểu Phàm hình như không bình thường, bèn đi lại hỏi: "Tiểu Phàm, đệ làm sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: "Sư tỷ, ngày mai đấu với Lục Tuyết Kỳ bên Tiểu Trúc Phong, nhất định phải cẩn thận đấy!"

Điền Linh Nhi mỉm cười, quay đầu liếc Tề Hạo, Tề Hạo cười không nói, Điền Linh cũng cười đáp, rồi ngoảnh lại nhìn Trương Tiểu Phàm: "Ta biết, cái này, Tề sư huynh đạo hạnh cao thâm, lại nhiệt tình, vì có chút quan tâm tới ta, nên đã hện ra để chỉ điểm mấy chỗ cho trận thi đấu ngày mai!"

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, rất lâu sau mới khò khè bảo: "Sư tỷ, ngày mai khi sư tỷ thi đấu, đệ cũng phải gặp Bành sư huynh bên Phong Hồi Phong, không đến cổ vũ được, sư tỷ phải tự mình cẩn thận!"

Điền Linh Nhi hồ hững đáp: "Không sao, Tiểu Phàm, cha mẹ đều nói muốn đến xem ta thi đấu, ngoài ra," cô ta nồng nàn liếc nhìn Tề Hạo, rồi lại tiếp: "Tề sư huynh cũng đến nữa, huynh ấy đạo hạnh cao thâm, có huynh ấy chỉ điểm cho, ta nhất định sẽ không thua đâu!"

Tề Hạo đứng đằng kia nói: "Điều ấy thì ta không dám chắc!"

Điền Linh Nhi ngoảnh đầu lại lườm y, rồi không nhịn được cười phá lên, làn da bạch ngọc trắng hơn sương hơn tuyết, phơn phớt nét hồng, diễm lệ tươi tắn quá, làm người ta nhìn đến ngây hết cả người ra.

Tăng Thư Thư đứng một bên, thấy rõ ánh mắt nét mặt Trương Tiểu Phàm xám xịt lại, tựa hồ mất hết sinh khí, y bất giác chau mày.

oOo

Đêm đã về khuya, trăng lạnh treo cao bên trời.

Vân Hải tịnh không tiếng nói. Một bóng hình cô đơn, khắc khoải dưới ánh trăng suông, vợ vẫn bước mãi, bước mãi, trong mây mù thăm thẳm hư vô.

Hắn vô tình đi lên Hồng Kiều, rồi lại tới bên đầm nước biếc. Mặt đầm phẳng lặng như gương, sóng không đụng đưa, bóng sao đầy trời lạc hết vào lòng nước.

Đêm lành cảnh đẹp...

Nhưng người này tựa hồ chẳng hề chú ý đến những thứ ấy, chỉ dờ dẫm bên bờ đầm, nhìn mặt nước, vẻ như đang nghĩ ngợi một sự gì, lâu lắm, thân hình hắn bỗng run rẩy, hai tay nắm chặt, dáng điệu thống khổ.

Sau đó, hắn chậm chậm quay đầu, nhìn sang lùm cây nhỏ âm u bên Hồng Kiều, rồi từ từ đi lại.

Trăng soi lên mặt Trương Tiểu Phàm sâu thẳm.

Có nên không, nếu mãi mãi đứng trong góc tối này, lặng lẽ, ngắm nhìn người ta hạnh phúc, rồi gặm nhấm nỗi đau đớn riêng mình!

Từ xa hình như vọng lại tiếng bước chân.

Bóng âm u im lìm ngủ mãi trong dải cây nhỏ.

"Muộn thế này rồi, chương môn sư huynh còn gọi bọn ta đến đây làm gì?" Cùng với tiếng nói, sáu bóng người xuất hiện, Trương Tiểu Phàm ẩn vào bóng tối, kinh ngạc, đó là thủ tọa sáu chi phái, không kể Thông Thiên Phong, Điền Bất Dịch cũng có mặt, người vừa nói chính là Thương Chính Lương thủ tọa Triều Dương Phong.

Thương Tùng đạo nhân đi đầu đáp: "Nghe nói hôm nay chương môn sư huynh đã dùng Thông Linh Thuật để thử với linh tôn, chắc là có phát hiện, muốn chúng ta đến thương nghị."

'Linh Tôn' Thủy Kỳ Lân là linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn, quan hệ rất lớn, mọi người nghe vậy đều im lặng không nói gì nữa, nét mặt ngưng trọng, giây lát sau bóng họ khuất dần.

Đợi mấy cao nhân đi được một lúc lâu, Trương Tiểu Phàm mới dám ra khỏi lùm cây nhỏ, lơ đãng nhìn sang cái đầm biếc, chỉ thấy mặt nước vẫn tĩnh lặng như thường, linh tôn chắc đã ngủ yên dưới đáy.

Hắn ngẩng đầu đăm đăm nhìn trăng lạnh treo cao, đang định quay về, bỗng lại thò tay vào bọc lấy thanh Thiêu Hỏa Côn đen đúa đó ra. Những lời Tăng Thư Thư nói hồi

ban ngày làm hấn chấn động ghê gớm, kinh nghi bất định, nhưng giờ đây đầu hấn hoàn toàn chẳng có ý niệm gì khác, ngoài hình ảnh Linh Nhi sư tử và Tề Hạo đứng sánh đôi.

Lòng hấn vốn đau như muối xát, nhưng đến lúc này, chợt đổi ra hững hờ, rỗng không, hình như ba hồn bảy vía đã tan biến đi đâu mất.

Hấn chậm chậm đưa thanh Thiêu Hỏa Côn lên, dưới bề mặt đen thẫm, có thể thấy rõ từng gân nhỏ li ti màu đỏ, y như mạch máu, chạy khắp trên thân gậy, chạy lên cả hạt châu gắn nơi đỉnh đầu.

Đây có phải là máu của ta không?

Trương Tiểu Phàm lãnh đạm nghĩ ngợi, lúc nghe Tăng Thư Thư nói, lòng hấn đã tràn ngập một cơn xung động, gần như muốn ném Thiêu Hỏa Côn đi ngay lập tức, song Tề Hạo và Điền Linh Nhi đến liền sau đó làm hấn choáng váng, hoàn toàn quên bẵng cái thứ gọi là tà vật này đi.

"Hừ!" Hấn khe khẽ cười gằn, "cứ cho là tà vật, thì cũng là pháp bảo uy lực tuyệt luân, sao ta lại tốt số đến thế, gặp ngay được những thứ này, ở cùng ta, chính là một que cời lò xấu xí."

Cảm giác băng giá từ Thiêu Hỏa Côn chậm chậm trở dậy, lần chuyển trong người, tựa như an ủi hấn.

"Pháp bảo ư? Pháp bảo ư?"

Trương Tiểu Phàm nghiêng chặt rằng: "Ta là cái thứ gì, mà dùng được pháp bảo?" Nói tới đoạn cuối, giọng hấn pha lẫn ghen ngào, làn khí băng giá dường như bị nổi bi thương của hấn kích động, nó trào lên, ào ạt...

Trương Tiểu Phàm cảm thấy, nhưng hoàn toàn không để ý, lại nghĩ là gió núi lùa tới lạnh lẽo. Hấn từ từ ngẩng đầu, nhìn Thiêu Hỏa Côn trong tay, nhớ lại lúc cùng Điền Linh Nhi vào u cốc năm đó, bỗng nhiên hình dung xa vời như ở cõi nào.

Trên nền đen thẫm của Thiêu Hỏa Côn, những tia máu đỏ dần dần rực sáng như đang cảm ứng. Trương Tiểu Phàm vô tình liếc thấy, tim đập thành thạch kinh hãi, lại nhớ đến lời Tăng Thư Thư lúc ban ngày, lòng chợt trào nổi xung động không tài nào kìm nén nổi.

Hấn nhắm chặt mắt.

Trong khoảnh khắc, cảm giác băng giá lướt dọc toàn thân, mà tuyệt nhiên không có một chút hàn ý. Bốn bề tĩnh lặng, nhưng sâu trong lòng hấn, nghe thấy rất rõ tiếng gầm rống điên cuồng, như phát ra từ những hồn oan dưới chín tầng địa ngục, oán khí vô tận ngàn ngút nổi lên.

Xương trắng, máu tươi, rú gào, tanh tươi!

Trương Tiểu Phàm bỗng mở bừng đôi mắt, thở hỗn hển, song, chỉ giây lát sau, hấn nín thở.

Hấn xòe tay ra, các ngón hoặc co hoặc duỗi, nắm thành hình pháp quyết, Thiêu Hỏa Côn đen đũi rời lòng bàn tay bay lên, lơ lửng trong không, hắc khí đằng đằng, thanh quang đại thịnh.

Phía trước Thiêu Hỏa Côn, ở hàng đầu rừng cây nhỏ, đối diện với hấn, có một cái cây xanh tươi, giờ bỗng hoàn toàn khô héo, cành lá tàn lụi, sự sống như bị hút cạn trong nháy mắt

Trương Tiểu Phàm lần đầu tiên trong đời, cảm thấy hết sức gần gũi với Thiêu Hỏa Côn, mặc dù nó đang ở trong không, nhưng bất kể khoảng cách ấy, hấn lại nhận biết rõ rằng mình đang nắm được nó, làn hơi lạnh lẽo quen thuộc trào lên mạnh mẽ chưa từng thấy, và, hình như còn một dòng khí thanh tân lạ lùng, từ cây gậy hút đến, chạy suốt toàn thân.

Đúng lúc ấy, từ phía xa sau lưng Trương Tiểu Phàm chợt dội vang một tràng hú hét trầm trầm, hấn kinh hãi ngoảnh đầu, thấy sóng trong đầm đột nhiên ào ào, dường như có vật gì bị kinh động. Hấn không kịp nghĩ ngợi, bất giác co chân chạy, chạy thật nhanh lên Hồng Kiều, vẫn không ngoảnh đầu, cứ hướng về phía trước, mãi tới khi qua cầu, đến được Vân Hải, không cảm thấy điều gì bất thường sau lưng nữa, mới dừng lại thở hồng hộc.

Mãi lâu sau, hấn ngưng thần nhìn lại Thiêu Hỏa Côn, lúc ấy, thanh cời lò đen đúa đã như bình thường, lặng lẽ, xấu xí, và an phận, nằm trong lòng bàn tay hấn.

oOo

Hôm sau, Thất Mạch Hội Võ của Thanh Vân Môn bước vào vòng thứ ba.

Mười sáu đệ tử, vừa vắn chia đều ra tám lôi đài, thi đấu cùng một lúc. Trong ba người của Đại Trúc Phong, thì Trương Tiểu Phàm thi ở đài quẻ 'Khảm', Tống Đại Nhân ở đài quẻ 'Ly', Điền Linh Nhi ở đài quẻ 'Càn', chính là đài to nhất, nổi bật nhất, đấu với Lục Tuyết Kỳ.

Theo cách nói của Tăng Thư Thư, người bạn mà Trương Tiểu Phàm mới quen biết được có ba ngày nhưng đã trở nên hết sức thân thuộc, ngay ở việc sắp xếp lôi đài, mấy lão già trong Thanh Vân Môn cũng tỏ ra rất có vấn đề.

Căn bản là trận đấu giữa Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi vốn đã thu hút nhiều người, Lục Tuyết Kỳ với thanh 'Thiên Gia' thì khỏi phải nói, mấy ngày nay đám đệ tử trẻ tuổi hể thấy nàng lên đài thi đấu, là lại vây kín lớp ngoài lớp trong, đến nước cũng không lọt. Còn Điền Linh Nhi của Đại Trúc Phong thì vốn nổi danh từ lâu, hai ngày nay càng đại hiển thân thủ, liên tiếp khắc chế được cường địch, ai nấy đều chú ý, lại thêm dung mạo cũng xinh đẹp, cũng rực rỡ như Lục Tuyết Kỳ, những kẻ hiếu sự đều xì xào bàn tán.

Họ là hai nữ đệ tử xuất sắc nhất trong vòng một trăm năm nay ở Thanh Vân Môn, hôm nay gặp nhau, kể là quá sớm, trong hàng trưởng bối có người tỏ vẻ tiếc rẻ, nhưng đám đệ tử trẻ tuổi thì ai cũng mừng rỡ nhảy cẫng lên, từ sớm đã đến đài quẻ Càn vây kín như nêm.

Tổng Đại Nhân và Trương Tiểu Phàm đứng trước mặt Điền Bất Dịch, chào biệt lão, Điền Bất Dịch nhìn Tổng Đại Nhân bảo: "Hôm nay đối thủ của con là Thường Tiễn bên chi chính, người này tính tình kiên nhẫn, tu đạo nhiều năm, khả năng phòng ngự rất tốt, hoàn toàn trái ngược với tiên kiếm 'Thập Hổ' mà con tu luyện, phải cẩn thận đó!"

Tổng Đại Nhân cung cung kính kính đáp: "Vâng, sư phụ."

Trương Tiểu Phàm giật mình, cảm thấy cái tên này hình như rất quen tai, nghĩ một lúc mới nhớ ra đó chính là người đã dẫn hấn và Lâm Kinh Vũ lên Ngọc Thanh Điện năm năm về trước, khi hấn thượng sơn lần đầu tiên. Nhớ đến đây, hấn bất giác lại hoài niệm Lâm Kinh Vũ, nghe nói giờ này hôm qua người bạn thân đã thắng trận thứ hai, thực lực xuất chúng, được coi như một nhân tài, tiếc là hấn không rồi để chạy qua chúc mừng.

Điền Bất Dịch đưa mắt nhìn sang Trương Tiểu Phàm bên cạnh Tổng Đại Nhân, gã tiểu đồ đệ xuất sắc hơn tưởng tượng đang cúi đầu đứng đó, không hé một tiếng. Điền Bất Dịch cau mày bảo: "Lão thất, con cũng phải cẩn thận, nếu không chịu nổi thì nhận thua cũng không sao, đừng để bị thương là được rồi!"

Trương Tiểu Phàm giật mình, nhưng người bên cạnh không nhận ra cảm giác nội tâm của hấn, hấn chỉ khe khẽ đáp: "Vâng, sư phụ!"

Tổng Đại Nhân dời mắt về phía xa, nói với Điền Bất Dịch: "Sư phụ, không còn sớm nữa, con và tiểu sư đệ đi đây!"

Điền Bất Dịch gật đầu, Tô Như cũng mỉm cười: "Chú ý cẩn thận!"

Tổng Đại Nhân ứng tiếng, cùng Trương Tiểu Phàm chen ra ngoài vòng người, trên đường đi, y lơ mơ cảm thấy hôm nay tiểu sư đệ hình như hơi lạ, âm thầm lặng lẽ khác

hắn ngày thường, bèn hỏi Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ, sao chẳng nói gì cả, có phải là căng thẳng quá không?"

Trương Tiểu Phàm liếc nhìn đại sư huynh, gượng cười, nhưng không trả lời.

Tống Đại Nhân cười mở bảo: "Đệ đừng nghĩ ngợi nhiều, đừng quá xem nặng chuyện thắng bại, tuy sư phụ sư nương rất trọng thể diện, nhưng nhất định sẽ không trách mắng đệ đâu, biết chưa?"

"Đệ biết." Trương Tiểu Phàm ứng tiếng, lòng âm thầm tự nhủ: "Bọn họ chẳng hề kỳ vọng gì ở ta, tất nhiên trách mắng ta sao được!"

Tống Đại Nhân gật đầu, lúc này hai người đã thoát khỏi đám đông, chen vào thật không dễ, đi ra lại thanh thoi, Tống Đại Nhân cười ha ha, bảo: "Tiểu sư đệ, chúng ta chia tay thôi, chúc đệ may mắn, hy vọng lát nữa đệ lại thắng." Nói xong không đợi Trương Tiểu Phàm kịp phản ứng, y lại phá lên cười lớn.

Trương Tiểu Phàm khẽ thở dài, đi về phía lôi đài nơi mình thi đấu.

Dưới đài quẻ 'Khảm', tập trung phần lớn đệ tử Phong Hồi Phong, Trương Tiểu Phàm cũng nhìn thấy đám người trong đó có vị sư huynh họ Cao. Phong Hồi Phong là một chi phái lớn của Thanh Vân Môn, đệ tử hơn hai trăm người, chỉ xếp sau chi chính Thông Thiên Phong và Long Thủ Phong. Rõ ràng mấy đệ tử này đã nghe Tăng Thư Thư kể chuyện, ai nấy thần sắc đều rất thoải mái, nhìn thấy Trương Tiểu Phàm lại còn gật đầu mỉm cười thân thiện.

Không hiểu tại sao, Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy tất cả những kẻ đang mỉm cười thân thiện kia đều thật là đáng ghét, đều đang miệt thị hắn. Hắn đi lên lôi đài, nét mặt vô cảm, đằng sau hắn, phía dưới đài, đều là người bên phe đối lập, lần này, cả Tăng Thư Thư cũng không đến, vì y còn bận bịu với trận thi đấu của chính mình.

Nhưng cho dù y có đến, chắc cũng phải cổ vũ cho sư huynh đồng môn chứ!

Cõi lòng Trương Tiểu Phàm bỗng ngập nỗi cô quạnh khôn tả, đứng trên đài cao này, nhìn xuống nhiều ánh mắt thế kia, mà đến một người bạn cũng chẳng có!

Rốt cục là vì sao, vì sao, luôn luôn phải một mình đối mặt với tất cả, nào thấy bạn bè ở đâu!

Gã thiếu niên mười sáu tuổi, trái tim cảm lạnh gào thét, môi nghiến chặt quật cường, hắn cúi đầu xuống.

Gió núi lạnh vắng tới, vờn qua khuôn mặt.

"Coong!"

Chuông gần chuông xa theo nhau ngân lên, vọng quanh đỉnh Thông Thiên Phong, rồi vắng vắng truyền đi. Trương Tiểu Phàm giật mình, ý nghĩ đầu tiên: "Linh Nhi sư tỷ có lẽ cũng bắt đầu thi đấu rồi, nhất định không được để bị thương."

Ngay lập tức hấn chua xót tự nhủ: "Nàng có bị thương hay không, đâu đến lượt ta lo lắng, đừng kể sư phụ sư nương đã ở đằng đó, đến Tề Hạo cũng nói là sẽ giải quyết nhanh đối thủ để đến mà. Hà hà, giải quyết nhanh đối thủ, uy phong lắm, tự tin lắm, đúng là coi đối thủ chẳng ra gì..."

Hắn miên man suy nghĩ, quên mất mình cũng đang ở trên võ đài, mãi cho đến khi đối thủ ở trước mặt hét lớn đến lần thứ ba: "... Trương sư đệ!"

Trương Tiểu Phàm kinh tỉnh, ngẩng đầu nhìn, thấy đằng kia chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện vị sư huynh của Phong Hồi Phong, thân hình cao lớn, thần sắc ôn hòa, có điều nhìn Trương Tiểu Phàm cứ ngây sững, nét mặt y bất giác lộ vẻ lạ lùng.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, nghe dưới đài vọng lên một trận cười lớn.

Bành Xương mồm mím vòng tay chào: "Tại hạ Bành Xương đệ tử Phong Hồi Phong, mong Trương sư đệ tứ giáo."

Trương Tiểu Phàm vội vàng đáp lễ: "Trương Tiểu Phàm môn hạ đệ tử Đại Trúc Phong, bái kiến Bành sư huynh."

Hai người thi lễ xong, Bành Xương mím cười, nhìn lướt Trương Tiểu Phàm, rồi hạ giọng bảo: "Trương sư đệ, chuyện của đệ Tăng Thư Thư đã nói với ta rồi, ta..."

Trương Tiểu Phàm phát run, đột ngột vọt miệng nói: "Bành sư huynh, xin huynh cứ tự nhiên cho!"

Bành Xương sững người, ngấm nghĩa Trương Tiểu Phàm, một lát sau, thu lại nụ cười, gạt đầu, tay phải vạch lên trước mặt, 'keng', một thanh kiếm tỏa ánh hồng như được bọc trong lửa thiêu bật lên.

"Kiếm này là 'Ngô Câu', rèn từ đồng đỏ ngàn năm, mong Trương sư đệ tứ giáo!" Không hiểu tại sao, Bành Xương thần sắc tỏ vẻ trang trọng, khí độ hết sức oai nghiêm, như nói với một đại địch ngang tài ngang sức.

Trương Tiểu Phàm cách một khoảng xa, mà vẫn cảm thấy khí nóng thiêu đốt thốc vào mặt, cường mãnh cương liệt vô cùng, khác hẳn chính khí ôn hòa của Thiệu Dương tiên kiếm trong tay Sở Dự Hồng ngày hôm qua, thậm chí còn có vẻ bá đạo hơn nhiều.

Tim Trương Tiểu Phàm bỗng đập nhanh hơn, nghĩ đến tình cảnh sắp phải chịu đựng, hấn căng thẳng đến mức toàn thân run lên, nhưng rồi hắn nghiêng răng, gắng sức chế ngự bản thân, thò tay vào bọc rút thanh Thiêu Hỏa Côn đen đúa ra.

Dưới đài vang lên một trận cười chói tai.

Trương Tiểu Phàm như bị kim đâm, thân hình run khẽ.

Nhưng Bành Xương đứng đối diện hần thì không cười, y liếc thanh Thiêu Hỏa Côn đen đúa, nghiêm trang nói: "Trương sư đệ, mời!"

Trương Tiểu Phàm nhìn đối thủ, sau ngọn lửa ngùn ngụt thiêu rọi, Bành Xương trông như một hỏa thần thời thượng cổ, nom khác hẳn đi, ngọn lửa rừng rực làm không khí ngùn khói mù mịt, khuôn mặt y thành ra mờ mờ ảo ảo.

Nắm chặt cây gậy đen, Trương Tiểu Phàm lại một lần nữa cảm thấy mối huyết nhục tương liên. Hình như biết được tâm trạng của chủ nhân, cảm giác bằng giá bắt đầu trỗi dậy.

Thiêu Hỏa Côn đen đũi và xấu xí, từ từ đằng không cất lên, rời khỏi lòng bàn tay hần, tỏa ra ánh sáng đen xanh, tuy yếu ớt, nhưng đứng rất thẳng. Trước ngọn lửa mạnh mẽ dường như không thể kháng cự kia, nó, và chủ nhân nó, chẳng mấy may có ý muốn thoái lui.

Một người, một que cời lò, đối mặt với cả thế gian!

Dưới đài, tiếng cười dần dần lặng đi, ai nấy không hiểu tại sao, đều nín thở.

Ngọn lửa khổng lồ mỗi lúc một rực rỡ, không biết nó cháy nhờ cái gì, đệ tử Phong Hồi Phong dưới đài đều cảm thấy nóng rát, những người tu vi còn nông cạn thậm chí phải lùi lại sau, Cao sư huynh và một vài người giao hảo với Tăng Thư Thư biết rõ nội tình, giờ đều biến hần sắc mặt, ai cũng nhận ra đáng điệu của Bành Xương lúc này đâu phải là thủ hạ lưu tình nữa, mà đang dốc toàn bộ sức lực để quyết phân sinh tử.

Luồng lửa càng lúc càng lớn, nhe nanh múa vuốt như sắp phủ chụp lấy cả lôi đài. Từ xa nhìn lại mà rung mình, Trương Tiểu Phàm đứng đó, áo, quần, thậm chí cả ngọn tóc đuôi mày cũng đều cháy xém, có thể tưởng tượng được chỗ hần đứng lúc này nóng bỏng đến thế nào.

Song, gã thiếu niên cứ đứng đó, mặt có nét đau đớn nhưng không lùi bước, mắt có nét sợ hãi nhưng vẫn cuồng nhiệt, ngọn lửa trong tim dường như đang bốc lên hai con người.

Một tiếng hét vang, ngọn lửa khổng lồ tấp lại, nuốt chửng cả thế gian.

Hình như chỉ tích tắc, mà ngưng kết thời gian suốt cuộc đời.

Trương Tiểu Phàm ngửa mặt hú dài, Thiêu Hỏa Côn thanh quang dào dạt, lao vút vào trong ngọn lửa.

Tiếng hét tiếng gào, từ luồng lửa rừng rực thiêu đốt, vang ra chấn động cả màng nhĩ.

Dưới đài, bọn Cao sư huynh đưa mắt nhìn nhau, một lát sau, họ lão đảo thét lên: "Sao lại thành ra thế này!"

- o O o -